

ÎNCHEIERE

26 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Ninei Stoico, avocatul Ludmila Stoianov împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Nina Stoico împotriva Primăriei și Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La 19 iulie 2016 Nina Stoico a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei și Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 11 decembrie 2009, prin decizia Consiliului or. Vadul lui Vodă s-a decis atribuirea lotului de teren aferent casei de locuit din XXXXX în proprietate privată Ninei Stoico.

Relevă, că la 26 mai 2010 Consiliul or. Vadul lui Vodă a adoptat decizia nr.4/41 „cu privire la modificarea deciziei nr.12/12.1 din 11.12.2009 cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate persoanelor, imobilele cărora sunt situate în zona de alunecări de teren din or. Vadul lui Vodă”, prin care s-a dispus instituirea interdicțiilor la construcțiile pe terenul aferent casei de locuit detentă de reclamantă, nefiind adusă la cunoștință ultimei.

Afirmă că la 16 iunie 2010, Primăria or. Vadul lui Vodă a eliberat titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren aferent casei de locuit înregistrat pe numele Ninei Stoico, iar la 21 iunie 2010 a fost înregistrat dreptul de proprietate asupra terenului respectiv.

Menționează, că la momentul transmiterii dreptului de proprietate către deținător, administrația publică locală nu a informat că în dosarul cadastral ce vizează bunul imobil a fost notată mențiunea „zonă de alunecări de teren”, iar reclamanta consideră că deciziile sus-menționate sunt ilegale și-i lezează dreptul de proprietate, iar mențiunea respectivă diminuează nejustificativ valoarea terenului, precum și interdicția la construcție îngreșează dreptul de folosință a terenului conform destinației.

Susține că prin decizia Consiliului or. Vadul lui Vodă nr. 4/41 din 26 mai 2010 de modificare a deciziei nr.12/12.1 din 11 decembrie 2009, a fost schimbată destinația

terenului din teren pentru construcție în teren pentru grădini.

Invocă faptul că în urma solicitării extrasului din Registrul bunurilor imobile în vederea efectuării tranzacțiilor cu bunurile imobile, la 30 martie 2016 a aflat despre existența unor decizii care-i îngădesc dreptul de proprietate asupra imobilului invocat supra.

Ulterior, la 30 mai 2016 a înaintat cerere prealabilă administrației publice locale or. Vadul lui Vodă, solicitând abrogarea deciziilor sus enunțate, însă a rămas nesoluționată.

În urma modificării și concretizării cerințelor, solicită obligarea Primăriei or. Vadul lui Vodă să radieze din Registrul bunurilor imobile mențiunea „zonă de alunecări de teren” operată în dosarul cadastral nr. XXXXX, referitor la bunurile imobile deținute de Nina Stoico; anularea parțială a deciziei Consiliului or. Vadul lui Vodă nr. 4/41 din 26 mai 2010 „Cu privire la modificarea deciziei nr. 12/12.1 din 11 decembrie 2009 cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate persoanelor, imobilele cărora sunt situate în zona de alunecări de teren al or. Vadul lui Vodă”, în partea dispozițiilor pct. 1 lit. A) și lit. B) ce vizează instituirea interdicțiilor la construcții și schimbarea destinației terenului amplasat în XXXXXdeținut de Nina Stoico și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 13 octombrie 2016 s-a admis parțial acțiunea; s-a anulat decizia Consiliului or. Vadul lui Vodă mun. Chișinău nr. 4/41 din 25 mai 2010 cu privire la modificarea deciziei nr. 12/12.1 din 11 decembrie 2009 cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate persoanelor, imobilele cărora sunt situate în zona de alunecări de teren al or. Vadul lui Vodă”, în partea dispozițiilor pct. 1 lit. A) și lit. B) ce vizează instituirea interdicțiilor la construcții și schimbarea destinației terenului amplasat în XXXXXdeținut de Nina Stoico. S-a încasat în mod solidar din contul Primăriei și Consiliului or. Vadul lui Vodă în beneficiul Ninei Stoico suma de 3000 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, precum și suma de 61,20 de lei pentru cheltuieli suportate în legătură cu obținerea informației, iar în total suma de 3061,20 de lei. În rest, cerințele cu privire la obligarea radierii mențiunii „zonă de alunecare” din Registrul bunurilor imobile și încasarea cheltuielilor de judecată s-au respins ca neîntemeiate.

Prima instanță a constatat că, decizia Consiliului or. Vadul lui Vodă nr. 4/41 din 25 mai 2010 prin care s-a modificat pct. 3 al deciziei Consiliului or. Vadul lui Vodă nr. 12/12.1 din 11 decembrie 2009 a fost emisă cu încălcarea prevederilor legale, deoarece la materialele cauzei lipsește raportul de expertiză potrivit căruia terenurile vizate să fie constatate ca zonă de risc pentru efectuarea construcțiilor.

Referitor la cerința privind obligarea Primăriei or. Vadul lui Vodă să radieze mențiunea „zonă de alunecare” din Registrul bunurilor imobile, prima instanță a conchis că Primăria or. Vadul lui Vodă nu are competența de a radia, înscrie sau înregistra date în Registrul bunurilor imobile.

La fel, prima instanță a reținut că quantumul cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 4200 de lei la examinarea cauzei în prima instanță este nejustificat și disproportionat de mare în raport cu complexitatea cauzei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Nina Stoico și s-a menținut hotărîrea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 13 octombrie 2016.

La 07 august 2017 reprezentantul Ninei Stoico, avocatul Ludmila Stoianov a expediat prin poștă recursul (înregistrat în Curtea Supremă de Justiție la 11 august 2017)

declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și casarea parțială a hotărârii primei instanțe în partea respingerii cerințelor, cu emiterea în această parte a unei hotărâri de admitere a pretențiilor și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a invocat circumstanțele de fapt ale cauzei, menționând că instanțele inferioare nu au aplicat legea care urma să fie aplicată.

Consideră că urmau a fi aplicate dispozițiile art. 212 alin. (5) din Codul de procedură civilă, deoarece Consiliul or. Vadul lui Vodă la 22 octombrie 2015 a anulat deciziile contestate, iar intimatul a recunoscut acțiunea, precum și faptul consemnării ilegale în Registrul bunurilor imobile a mențiunii „zonă de alunecare”.

Afirmă că instanța nu a întreprins măsuri în vederea executării hotărârii contestate.

Susține că instanța de apel nu a dispus repunerea în drepturile lezate ale recurenteii, în pofida constatării ilegalității actelor administrative contestate, ca cerințe de bază.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 (f.d. 107-112), însă aceasta a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de însoțire cu nr. de ieșire 10334-3 din 15 iunie 2017 (f.d. 113), iar recursul a fost expediat prin poștă la 07 august 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (f.d.121). Prin urmare, calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, urmau a fi aplicate dispozițiile art. 212 alin. (5) din Codul de procedură civilă, deoarece Consiliul or. Vadul lui Vodă la 22 octombrie 2015 a anulat deciziile contestate, iar intimatul a recunoscut acțiunea, precum și faptul consemnării ilegale în Registrul bunurilor imobile a mențiunii „zonă de alunecare”, nu pot fi reținute, deoarece articolul respectiv se aplică în cazul în care pîrîtul recunoaște acțiunea înaintată, or reieșind din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 06 septembrie 2016 (f.d.52 verso), reprezentantul pîrîtului, Eugen Vulpe a invocat instanței că nu recunoaște acțiunea.

Nu pot fi reținute și cele invocate în recurs precum că, instanța nu a întreprins măsuri în vederea executării hotărîrii contestate, deoarece conform art. 255 din Codul de procedură civilă, în raport cu art. 11 lit. b) și art. 15 alin. (1) din Codul de executare, hotărîrea judecătorească se execută, în modul stabilit de lege, după ce rămîne definitivă, cu excepția cazurilor de executare imediată după pronunțare.

Alegațiile din recurs precum că instanța de apel nu a dispus repunerea în drepturile lezate ale recurente, în pofida constatării ilegalității actelor administrative contestate, ca cerințe de bază, nu pot fi reținute, deoarece însăși prin anularea actului administrativ contestat recurenta a fost revendicată în drepturi.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o apreciere a probelor și o interpretare a normelor de drept efectuate de reprezentantul recurentului care nu pot fi puse la baza recursului, însă toate acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanța de apel a interpretat elocvent și a aplicat corect normele de drept incident speței, prin prisma circumstanțelor importante ale cauzei.

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii, iar reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel, iar forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul al un recurs efectiv sunt în primul rînd chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența

instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanță de recurs reține că recursul declarat de reprezentantul Ninei Stoico, avocatul Ludmila Stoianov nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată, fiind neglijate în mod clar dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că reprezentantul Ninei Stoico, avocatul Ludmila Stoianov a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în mod unanim ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Ninei Stoico, avocatul Ludmila Stoianov, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul Ninei Stoico, avocatul Ludmila Stoianov, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru